

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

NİSAN 2017 YIL 1 SAYI 4

Sözün Bittiği Yer - A. Cemal GÜRSOY

İlahi Nizam ve Kainat'a Dört Kapıdan Bakmak - Cüneyt GÜLTAKIN

Vazife Sezgisiyle Anda Kalmak – Nilgün KORKMAZ

Hayata Dair – Nazan YÜKSEK

C:\Beyin Format - A. Onur SEVİNÇ

Sevgi Planına Giderken Başlıca Özelliğimiz – Murat BEYTEMUR

Kimliklerden Amorfa Doğru – Lusi ÇULCU

Son Akışlar (1. Bölüm) - Cüneyt GÜLTAKIN

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ
DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

NİSAN 2017

Sayı: 4

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Oteller Sokak No : 9/1
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com
www.akademitr.com
www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır. Kapak Fotoğrafı webneel.com'dan alınmıştır.

İÇİNDEKİLER

3

Merhaba
Yüksek Şuur

4

Sözün Bittiği Yer
A. Cemal GÜRSOY

5

İlahi Nizam ve Kainattan
YŞBD

6

İlahi Nizam ve Kainat'a Dört Kapıdan Bakmak
Cüneyt GÜLTAKIN

7

Vazife Sezgisiyle Anda Kalmak
Nilgün KORKMAZ

8

Hayata Dair
Nazan YÜKSEK

9

C:\beyin format
A. Onur Sevinç

11

Sevgi Planına Giderken Başlıca Özelliğimiz
Murat BEYTEMUR

12

Kimliklerden Amorfa Doğru
Lusi ÇULCU

13

SON AKIŞLAR
“İLAHİ NİZAM VE KAINAT” KİTABININ ÖZÜNDEN
Cüneyt GÜLTAKIN

Dergimiz, dördüncü sayısıylay uzun yolun yolcularına bir soluk olmaya hazır. Nisan ayı sayımızı İlahi Nizam ve Kainat kitabına ayırdık. Kitap insanın bir alemden başka bir aleme geçiş aşamasında olduğuna dikkat çekiyor.

Elbette madde dünyasında insanla gelen bilinç son nokta değil. İnsan her zaman bilinmeyen, ince maddelerden yapılmış boyutlardan esin almayı sürdürmüş. Yüksek şuur bir ana gibi bir baba gibi insanın yücelişinde, tohum olma potansiyalinde hiç şaşmadan, her ince ayrıntısında hazır olarak bulunmuş ve insanın kullanımına yüksek bilgileri açmış.

Bilimin de eşlik etmesiyle bilinmeyen enerjiler, yüksek boyutlar insanın gündemine yerleşiyor. İnsan idrak ve mantığının önünde saçma, çapsız, tutarsız bilgiler hızla yıkılıyor. Her şey neye layıkla hızla ona dönüşüyor. Anlamı ve değeri olanlar kalıcı oluyor. İlahi Nizam ve Kainat kitabı da bu anlamlı ve kalıcı değerlerin son bir örneği. Kimi daha ilk sayfalarda pes ediyor, kimi bir çırpıda okuyup geçiyor, kimi de daha yıllarca okumaya devam edecek. Eski alışkanlıklarla kimi saygıyı abartıyor, kimi saldırmayı yeğliyor. Bu iki eğilim de kitap karşısındaki çaresizlik ifadesinden başka bir şey değil.

Gerekli idrak açıklığı, engin ezoterik bilgi ve genel kültürle yaklaşamayanlar her defasında zorlanacağı benziyor. Ama kitap her şeyden bağımsız, alçakgönüllü yürekler için bir hediye olarak duruyor.

"Bugün, artık korku ve his devri değil, bilgi, mantık ve idrak devri hâkimdir. Dolayısıyla, geçmişte büyük dinlerin hakikatler karşısında zorunlu olarak kullandıkları semboller, alegorik açıklamalar ve ifadeler, bugünkü idrakler karşısında istenilen sonuçları vermemektedir. Bugün hakikatleri dünyaya açıkça, olduğu gibi belirtmemiz gerekiyor. Çünkü insanlar, artık hidrojen atomu aleminin son kemal noktalarına ulaşmışlar ve bu muazzam alemin kapısından dışarı çıkmak üzere, onun eşğine adımlarını atmışlardır. Bu eşik ise, ancak idrak ve bilgi olgunluğuyla aşılabılır." (İlahi Nizam ve Kainat - Bedri Ruhselman)

Bugün bize düşen idrak ve mantıkla "gelmekte olanı" anlamaktır. Bu yolculukta hedefe doğru yürüyüş yalnızca kaynağın sesiyle, kadim ve en yeni ezoterik bilgilerle olur. İyi okumalar.

Sözün Bittiği Yer

Ahmet Cemal Gürsoy

Bir bilgi düşünün, varoluşun ham maddesini
ve ruhun aracılığıının nedenlerine ulaşmak
için zamanı kullanıp
oluşuveriyor...Varlığımızı bir okul döneminin
kapanışına dair toplu uyandırma çabasının
arkasındaki şefkat,merhameti sınırsız sevgi
ile temas ettiren yüksek tesirleri
öğretiyor,entegrasyon sağlıyor..İlahi
Nizam ve Kainat yeryüzünde canlandığı
andan itibaren "1959"sözlerin
duyurulduğu "2013" yılından beri
ruhun özlere hatırlatmak istediği
bilgileri ilham ediyor...İçinde her şuur
seviyesine ait olan idrak ve kıyas
anlamlarının yüklü olduğu bu hediye
insani duyularımızdan kaynaklanan
algılarımız ile methiye dizemeyiz.

Çünkü ihtiyacı yok..O
ihtiyaçsızlıkların,bilginin kendi olmak
üzere yolculuklara ve uyanış yoluna
verilmiş özün madde ile söyleşisidir...
Konu sınırsız ve mekansız olarak
sonsuz olunca, kelimeler
kifayetsiz,anlatımlar zayıf kalıyor...
Sadece "İNK" nın üzerimizdeki kat kat
giyilmiş giysileri çıkararak,yukarının kıyafeti
ile yolu yolculuklarda öğrenmek için çaba,
cehiti eksiltmeden artırarak ilerlememiz
gerektiğini kalbimizden
çıkarmayalım...Nefes alan her varlığın bu
ışığın bir parçası ve vazifelisi olduğunu
unutmayalım...
Sözün bittiği yer....

Işığın kalbinde olalım,

Aslında, insanların manevî değerler yükledikleri ve madde üstü saydıkları bütün beşerî hareket tarzları, hâlleri, duygu ve düşünceleri, inanışları; seyyalliği artan madde fonksiyonundan başka bir şey değildir. Ancak, şimdiye kadar insanların bu hakikati bu kadar açıklığıyla görememeleri icap ediyordu. Tâ ki onlar, bu realiteler içinde geçirilmesi zorunlu olan sınav ve deneyimlerini sağlıklı bir şekilde yapabilsinler. Fakat bugün, artık hakikatler, olduğu gibi açıklanmaktadır. Çünkü insanlar bu hakikatleri bütün açıklığıyla öğrenmek kudretine erişmişlerdir. Bu hususta dünyadan pek çok örnek vermek mümkündür. Madde üstü görünen en saf, en hissî ve ideal duygu, düşünce ve fiiller; dünyanın en seyyal maddî imkânlarının tezahürlerinden başka bir şey değildir.

İnsanların sevgiyle ilgili hissî hareketler diye ifadelendirdikleri birçok fiil; yüksek bir sempatisasyon imkânının, yüksek bir madde seyyalliğinin, –yüksek bir madde karşılaşması, tesirleşmesi ve kapsam kazanması kudretinin– ifadesidir. Aynen, bütün antipatiler, sempatiler, kin, gaddarlık, bencillik, diğerkâmlık, fedakârlık, haz, sevinç, ıstırap, kısacası “sübjektif” denilen bütün his ve fikirle ilgili kıymetler: imajinasyonlar, düşünceler, idealler, imanlar, itikatlar, icat ve yaratıcılık kudretleri, yetenekler, dâhilikler, ihtiraslar, arzular, eğilimler, alışkanlıklar ve bütün ruhsal denilen hâller: korkular, cesaretler, hainlikler, zalimlikler, iyilik ve kötülük duyguları vs. insanların idraklerinin henüz tanımadığı, fakat dünyada mevcut maddelerden yayınlanan türlü niteliklerdeki enerjilerin tezahürleridir. Dolayısıyla, insanların bunlara hâkim olması, bunları yenebilmesi demek; maddeye hâkim olması, maddeleri yenmesi demektir.

Bütün bu ruhsal veya manevî denilen realitelerin hiçbirinde maddenin dışına çıkılmamıştır. Burada, hep madde kullanılmıştır. Fakat bunu bilmek, şimdiye kadar insanlar için mümkün olmamıştır ki, bu da dediğimiz gibi, bir icaptı. Bu hakikat, bundan sonra insanlar tarafından bilinecektir.

Dünyayı oluşturan madde cüzlerinin ve elementlerinin altında ve üstünde diğer birçok elementin daha mevcut olduğunu ve bunların insanlar tarafından henüz bilinmediğini daha önce söylemiştik. Yine, şu durumu da belirtmiştik: Madde cevheri olan hidrojen atomunun insanlarca tanınmayan bu elementlerde o kalitede bir yapısı vardır ki, bu, insanların atomdan yayınlanan bütün enerji tezahürlerine ait bilgilerinin üstünde ve bambaşka kudretlerde cevher hâlleri gösterir. İnsanlarca meçhul olan bu hidrojen atomu kademelerinden yayınlanan ve insan idrakini zorlayacak kadar seyyal ve kudretli olan maddî imkânlar, insanların şimdiye kadar aslâ kavrayamadıkları birçok olayın oluşuna imkân hazırlamakta ve neden olmaktadır.

Özetle: Ruh bir madde ile iştirak eder. Beden denilen “şuurlu madde” hâlini meydana getirir. Ondan sonra ruh, artık tümüyle o bedenin şartlarına bağlanır. Ve o şartlar içinde, organik faaliyetlerinden başka, ruhsal ve manevî denilen bütün hâlleri; beyne ve sinir sistemine, yâni beynin ve sinir sisteminin imkân ve kabiliyetlerine bağlı bulunur.

İlahi Nizam ve Kainat'a Dört Kapıdan Bakmak

Cüneyt GÜLTAKIN

İnsanların algılama düzeyleri İlahi Nizam ve Kainat (İNK) ile olan kişisel iletişimi belirleyecektir. İlk algılar daha duyular düzeyinde olurken giderek alt anlamlar, simgesel düzey devreye girer. Metnin ana düşüncesinin kişilerin yaşam planlarıyla ilişkisine göre anlamlandırılması bunları izler.

İnsanların algılama düzeylerini Anadolu'nun ezoterik geleneklerden biri olan Bektaşî öğretilerine göre sınıflayabiliriz. Anadolu bilgeliğinde insan beyninin evrimsel gelişim düzeylerine paralel olarak dört algı düzeyi olduğu anlatılır ve bunlar sırasıyla “Şeriat, Tarikat, Marifet ve Hakikat” olarak adlandırılır.

Şeriat düzeyi tepkisel, fiziksel, Tarikat, zihinsel, simgesel anlamları anlatır. Marifet, imgelemeyle ilgili, çözümleri gören, yaratıcı bir yöntemdir. Hakikat düzeyi parçalarla bütünü aynı anda gören, hakikatler aşamasıdır. İnsan bu algı düzeylerini yaşamı boyunca kullanır, ama çoğunlukla ilk iki aşamada kalır. Bu algı düzeylerinin son ikisi can düzeyindedir. Marifet ve Hakikat bakışı imgelemeye, sezgiye, birliğe, resmin bütününe görmeye dayalı yüksek bakışlardır.

İNK'nın can düzeyden, birlik bilinciyle algılanması sonucunda nitelikli pratikler, iletişimler kurulacaktır. İNK'nın Şeriat düzeyinden algılanması sadece bir kitaptır ve bizim için görsel, duysal ayrıntılar gündemdedir. Tarikat düzeyindeyse kitapla aramızdaki ilişkinin seçenekleri artar, duygusal yaklaşıyoruz, çeşitli yorumlar yaparak kitaptan söz ederiz ve her aşamada zihin devrededir.

Marifet algısıyla İNK'yı imge, müzik, şiir, rüya dillerinden yararlanarak anlamayı ve anlatmayı deneriz. Kitapla ilgili sorularımıza, bilgilerimize hayal gücünü, akıl yürütmeyi içeren çözümler, karşılıklar buluruz. İNK'dan esinlenen etkili yazılar, yoğun şiirler, derin yorumlar bu düzeyde üretilir.

İNK'nın devre sonunda insanlara bir hediye olduğunu ve kitabın ruhsal yolculuğumuzda eşsiz bir kılavuz olduğunu kavramaya başlarız. Yolun gezegenimizdeki sonunu, bu sondaki görevlerimizi ve en önemlisi yolun devamını, gelecekte bizi nelerin beklediğini öğreniriz. Bütün bildiklerimiz seçimlerimizi etkilemeye başlayınca da kişisel deneyimimizin pratik

sonuçlarını, yansımalarını almaya başlarız.

Yaşamımızdan çıkıp giden ağırlıklar, yanlışlar, zaman kayıpları yola olan inancımızı pekiştirmeye başlar.

Anadolu bilgeliğinin hakikat algısı ruhsal dünyanın, ince enerji

titreşim alanlarının bakışıdır. Bu bakışla resmin bütünü aynı anda görmeyi, sorunlar karşısında çözümün kendisi olmayı deneyimleriz. İNK'nın sözlerini okumanın, aktarmanın, anlamlarını kavramanın ötesinde o sözler olmayı denemek elbette en üst kişisel deneyim ve buna yaklaşabilmek oldukça zor. Ancak vicdan mekanizmasını iyi kullanan ince idrakler üreten, vazifesinin bilincinde olup “insan-ı kamil”e erenler bu aşamayı deneyimler. İNK'nın amacı da budur. Hakikat makamından, kartal gözünden bakanlara ne mutlu!

Zaman, idrakle ilgilidir. İdrakler ne kadar kapsam kazanırsa tabi olacakları zaman sistemi de o kadar kapsamlı olur. Bu kapsam da yüksek zaman idraki çeşitlilik gösteren türlü türlü ince madde kombinezonlarına sahiptir ki, bunlardan yayılan vibrasyonlar basit idraklerle kıyas edilemeyecek kadar büyük bir hız ve kapsamla nitelenebilen zaman ölçüsüne kavuşmuş bulunurlar. Yüksek idrakte geçmiş, şimdi ve gelecek bir an demek olan tek oluşa bağlanır. Bir an içinde, her yöne yönelen sonsuz zaman akışı kavramı toplanmıştır.

Anda kalmanın bazı işaretleri vardır. Zaman genişler, telaş ortadan kalkar. Her şeyin bir plan içinde çalıştığını gözlemlersin ki bu nötr karar almayı getirir ve idraki genişletir. Bu yönde yaşanan deneyimlerin değeri, yaratıcı ve öznel olması ile liyakatı artırır.

Hedef ve niyetimiz çerçevesinde, yani bedenlenip dünya okuluna gelme sebebimiz olan, maddeyi geliştirme, kendini hatırlama ve birliği deneyimleme yolunda ilerlenir. 4. Yol'da anlatılan üç merkez bu çerçevede ahenk içinde çalışır. Her bir merkezin çalışma prensipleri kavranmış olduğundan, merkezler birbirlerinin alanına müdahale ettirilmez, izlenimler yanlış merkezlere düşmez.

3 yasası, kutsal uzlaştırıcı oradadır. Olay ya da herhangi bir konuda oktav devam etmiyorsa, bu durum hız ve uyanıklık içinde ele alınarak gerekli şok devreye sokulur ya da o her ne ise orada bırakılarak tekrarlar önlenir ki böylece merkez enerjileri depolarının gereksiz olarak boşaltılması engellenir.

Vicdan dualitesinin vazife sezgisi kutbuna yakın olma dolayısı ile merkezlerin negatif bölümleri işlemde değildir. Madde ve mana haçının tam ortasında an'da bulunmak, nötr olabilmek adına önemlidir. Fakat bu madde yatayında artı ya da eksi yöne doğru gidilmez anlamında değildir. Dualite prensibi ve değer farklanması mekanizması gereği böyle olur.

Geleneklerde yüzeysel zaman algısından ve öğrenilmiş aklıdan çıkmaya yardımcı olan bir takım ritüel ve çalışmalar mevcuttur. Sema etmek, dans, yoga, tai chi, chi kung, yönlendirmeli meditasyon, zikir gibi. Bu ritüel ve çalışmalar beden kabuğunun gevşemesi,

bedende sıkışık kalmış izlenimlerin çıkması,

konsatrasyonun odaklanması ile içe dönüşü kolaylaştırır.

Bu çalışmalarda merkezler

farkındalıklı olarak devreye alınır.

Dikkat olduğundan enerji yüksek olur.

Dikkatin neredeyse

enerjin oraya akar. Benler mekanik olarak devreye giremedikleri için otomatizma kırılmış olur.

Bir insan varlığının görgü ve tecrübesi realitelerin, öz varlıkta bilgi halinde birikmiş izlenimlerinden ibarettir. Parçalanmışlığımızı birleştiren kıyas bilgisidir. Kıyas bilgisi ile an'da olabiliriz. Olay içinde alınan izlenimlerin gerekli olup olmadığı kararını özümüz çok hızlı verebilir.

Hayata Dair

Nazan YÜKSEK

Günün ilk yarısının yorgunluğunu atmaya çalışırken çayımın bir yudum alıyor ve arkama yaslanıyorum. Tam karşımda tüm ihtişamı ile yeni açan orkideler, hayata dair bir şeyler yazma hissi doluyor içime. Renk renk desen desen orkidelere bakarken. Kafamı biraz kaldırıyorum ki camın arkasında kocaman kurumuş dallarıyla benden de bahset diyen, kıştan yeni çıkmış yorgun heybetli ağaç. Daha 5-6 ay önce yeşil dalları ile selamlıyordu beni; hiç sesini çıkarmadan döktü dallarından yapraklarını, hiç direnmeden, ne gelirse O'ndan geldiğinden emin olarak. Şimdi ise dallarındaki tomurcuklar tekrardan yeşereceğinin bilincinde garip bir heyecan içinde. Kafamı biraz daha kaldırıyorum etrafa bir bakıyorum her şey bizim için, güneş, rengarenk çiçekler. İçimi bir sıcaklık kaplıyor, bir şükran duygusu sarıyor bedenimi, her şey burada ve bizim için. O an bir kuş sürüsü geçiyor gözlerimin önünden alel acele, tebessüm ediyorum, tabii ya pardon! Hayata dair deyip de Kuşlardan bahsetmemek olmazdı... İnceden bir bahar yağmuru başlıyor, hızla yeşersin diye dallar.

İlahi Nizam ve Kainat'ta okuduğum dizeleri düşünmeye dalıyorum; "MADDE İLE SEN, HER ŞEYLE HİÇ OLAN VE BU HER ŞEYİN AHENGİNE UYABİLEN SEN, O AHENKTEN OLACAĞIN ANI ÖZLE."

Bazen insan bir su misali diye düşünüyorum, şekilden şekile geçen iki hidrojen bir oksijen. Bir su damlasında başladı her şey... Daha sonra ise var olduğunu sandıklarımız, olduklarımız ve en önemlisi söz verdiğimiz ama unuttuklarımız. İçimizde kendimize ait olumlu olumsuz resimler. Akması, ilerlemesi, coşması, kavuşması gerekirken, her şeye tutunmuş, hatta tutunduğu yerde yosun tutmuş, ilerleyemeyen suyun özünü unutmuş benlikler. Bir çeşme olabilseydik eğer tekden gelen suyu sevgi olup dağıtabilen, her şey nasıl farklı olurdu? Etrafa bakıyorum, olmaya çalıştıklarımıza, olduklarımıza, olmadıklarımıza, özlem diye tutturduğumuz türkülerimize ve tutunduğumuz acılarımıza.

Sınırsız olana susuzluğumuz nasıl da gün geçtikçe artıyor derken bir soru geliyor aklıma: Değişmek mi lazım dönüşmek mi? Suyu sorsak söyleyecek aslında tüm bilgeliği hafızasında. Nicoll'un dediği gibi feda edebileceğimiz tek şey ıstıraplarımız belki de. Ya esneyerek acıları feda ederek bilinçli ıstırap ile değişmek ya da kaza kanunu ile yer misin yemez misin, diye kırılıp, bükülmek...

Bir kuş konuyor camın önüne, birden kendime geliyorum hayata dair düşünürken nasıl geldim buralara, diyorum. Hiçbir anlam yüklemeyen ilk kez bakıyor gibi camdan dışarıya bakıyorum, arabalara ve insanlara... Evet, diyorum artık değişim zamanı, tüm eski inanç kalıplarının iptal olma zamanı. Eski inançları sahiplenmeden bırakıyorum, yağın yağmur ile akıp gidiyorlar. Önemdeki bardaktan bir yudum su içiyorum, o ahenkten olacağım anın özlemi ve ümidi ile.

C:\beyin format : f

Avni O. Sevinç

İçindeki bütün verileri sileyim mi Abi ? Yedeği falan var dimi. Bir yerde depolanmıştır herhalde. Hey! Sanırım var, idrak beynin içinde değil, başka yerde, küreselde de bir nokta var, gezici bir idrakte var, yukarıda bulutta var daha ne olsun. Oraya gitme, geri gel, şuur ötesi var, bunun altıda var üstü de var, uykuda babalar paketleyip paketleyip yolluyor hikayeyi, yoksa hangi vicdan hangi nefsanıyet.

Basalım abi formatı. Tamam o zaman <enter> C:\beyin formatlanır. Fat22 de format atılır. Yeni çıkmış ve 22° deki beyin hücreleri ile şimdi hazırız. Neye hazırız ağabey? Dünyanın sınırından dünyaya bakmaya. Bu mavi küreye, Olam Asiyah’a, ley hatlarına, sevgilere, olan bütün her şeye, ışığın çeşitli bedenler formlarına büyük insanlık ailesine bakabiliriz artık.

Kami – sama sağolsun, eskiden bakamıyor muyduk sorunu soruyor gündelik beynim. Belli ki, bazı ajanlar tamamen eğitilmemiş içerde ki bu sorular çıkıyor, iyi o zaman sağ ellin merhameti ile anlatayım bir daha onlar için. Eskiden bakıyor muyduk acaba ? Sanmam, yargı ile alınan izlenimi kim ne yapsın. Adamlar şöyle diyorlar, “ Dünya aklının kıymetlendirdiği şeyleri istemezük” passwordü vermişler. Haydi bakalım. Nasıl kıymetlendireyim abime diye sordunuz değil mi ? O zaman buyurun yola dostlar, yol zaten seni alıyor vuruyor, galebe çalıyor, törpülüyor bi de sevdendiriyor.

Geçen gün şöyle bir sohbet oldu : “ E Dergi çıkardığınızı gördüm, nasıl bir şey ? Eminim çok güzeldir.”

Eskiden, gözlemcinin tam gözlemci olduğu vakitler (Tam gözlemci, şoksuz gözlemci diyelim, baba çok hardcore’sun) diyalog kapsülleri oluşturdum patlamaya hazır. Nasıl yane, demeyin, hemen hemen (almost) her kavram ve sual için önceden zihnimde (?) konuşur ve sosyal hayatta konu oraya geldiğinde, ninjanın kendini kamufule etmesi ve/veya kaçması, bir şeyler yapmasına izin veren sis topu gibi yere atardım. Ortalık layık veçhilesine göre hazır düşünölmüş, 70° de diyaloglanmış cümüller ve kelimelerle dolardı.) o soruya eskiden olsa hemen cevap verirdi, peki diyalog şimdi nasıl devam etti ?

Kısa saçlı: “ E Dergi çıkardığınızı gördüm, nasıl bir şey ? Eminim çok güzeldir.”

Avni : “ Heeh, dergi değil o. “ Bir bakış, manyak mı bu be, şok olma hali bir çeşit istiğrap. “ Hafif gülüp devam ediyordu Avni ,” Dergi değil, mekan hazırlıyoruz. “ Bu kadarı fazla, nayn, devam. “ Mekan dediğin şey nedir ki ? Mesela bu araba, burası şu an bizim mekanımız, bunun içinde zaman var değil mi ? Bak, şu kadar süredir

yolculuk yapıyoruz, burada kaderimizde var, hatta şöyle denilmez mi “ kaderi orasıymış “ şimdi gelip bir araç bize çarpa bilir, bedeni bırakabiliriz. Yani, bir mekan demek, kaderin akacağı alan demek. Bizde mekan yaratıyoruz aslında. Onu okuyanlar için, baktıkları yer onların mekanı. Yazılara bakıp düşünce bedenlerindeki çatışma onlara mekan yaratıyor, değer farkı yaratıyor göreceli olarak o an içinde ihtiyaçlarını karşılayan o mekanda, kaderlerini yaşıyorlar. Mekan, üç ana kadronun çalışması için hareket ile oluşturulan bir madde.

Hareket (?), Eh işte orası “ Ruh “ ya da “ Ruhun ihtiyacı “ için bütün bu hareket.

Nasıl bir yorum oldu şimdi bu? Bu madde Evrenin de her şey bizim için bir mekan ve düşünce formlarımızla yarattığımız bu mekanların fiziksel hali de eşzamanlı olarak yaratılıyor. Sana gelmesi o an elinle tutması vakit alabilir ama, düşüncelerinde başlayan mekan yaratma yeteneğini temiz tutmak durumundayız ve bundan da sorumluyuz dostlar. Yarattığımız ya da bizim etrafımızda yaratılan mekanlara böyle bakmalı, onun için de akan icapları görmeye çalışmalıyız, icaptan kasıt akış, tüm ihtimaller, karşılaşmalar, kokular, o gelen bir his, o an yapman gereken şey, gibi. Birisiyle konuştuğunda mekan yaratıyorsun, değer farkısın.

Herkes her şeyle sürekli alışveriş ve etkileşim halinde. Vicdan'ın kutuplarını ihtiyacımız olan kısma (vicdan dualitesine) getirmemiz gerekmekte eğer biz kendi mekanlarımızı yaratmak istiyorsak. Yukarıyı yarattığında ki bu da otomatizma oluyor, şartlar daha da zorlu hale geliyor. Gelecek olan tokadı görmek ve ona göre daha tokat çıkmadan, o fikri görüp sezmek ve tamam abi, diyip ceketin önünü iliklemek gibi. Elini kaldırması yetmeli, onu göremediğimizde tokat gelir. Bu ezoterik gibi, bize yön gösteriyor, nasıl yapacağız hangi hızla yapacağız şimdi ne var gibi soruların cevapları akademi'de ve “ Yolu Yolculuklarda Öğreniyoruz” da saklı.

Sevgi Planına Giderken Başlıca Özelliğimiz

Murat BEYTEMUR

Gurdjieff öğretisinden kaynak alan Nicoll, psikolojik yorumlarında başlıca özelliğimizi kişiliğimizi yöneten , yeni deneyimler olarak adlandırdığımız, ancak bizi aynı döngüler içinde tutan muğlak bir sorun olarak adlandırır. Aynı yere denk düşen aynı ezgiler "Başlıca özellik " tarafından bir arada tutulmaktadır. İnsanın yeni olduğuna inandığı şey aslında aynıdır çünkü önceden olduğu gibi tatmin edilmesi gereken ve çok fazla sorun ve aşılamaya yol açmaksızın bizi serbest bırakmayacak olan Başlıca Özelliğe hizmet eder.

Kendimizi Yeryüzü Hükümdarı sayan kişiliğimizden kurtulmadıkça Başlıca Özelliğimizi göremeyiz, çünkü alınan hassas ve eleştirildiğinde öz saygısını hemen yitiren bu kişiliklerle buna katlana bilme gücümüz yoktur. Bu yüzden başlıca özelliği kimseye söylenemez çünkü hiç kimse buna inanmaz ve tahammül edemez. Ancak bir çalışma içindeyse aşama aşama bunu kavrayabiliriz. Başlıca özellik acı verir, aşılanmak gibi algılanır.

Başlıca özellik kolay kolay yerinden edilemez, olduğu yere kök salmıştır. kendinizle uğraşmaya başlamanızı engeller. Başlıca özellik içimizdeki her şeyin etrafında döndüğü eksendir, değişmeyi istiyorsak bu merkezi eksenini yerinden çıkarmamız gerekir.

Başlıca özelliğimiz varlığımıza ait olduğundan ve Varlık üzerinde çalışmak yalnızca kendini gözlemleme aracılığıyla gerçekleştirebileceğinden, kendi varlık seviyemizi görmeye başlamadıkça Başlıca Özelliği hiçbir şekilde kavrayamayız. Varlık seviyemizi ve buna bağlı olarak başlıca özelliğimizi anlayabilmek için akademi ders notlarımıza bir göz atalım: Varlığın oluşum süreci

ruhun ilk hidrojen atomuna bağlanmasıyla başlar. Akıllı hidrojen dediğimiz kimyaca bilinen hidrojen atomu oluşur. Bu atomun etrafında oluşan manyetik alan senteziyle ilk gözlem hali oluşmaya başlar. Bu safhadan itibaren biz neyi arıyoruz nereye dönüyoruz bize emanet olarak ne verildi sorusu ortaya çıkmaya başlar.

İlk hidrojen atomunun tuttuğu manyetik hafıza objektif tekamül değerlerinin başladığı yerdir. Bir manyetik alan oluşuktan sonra ortaya çıkan gayretler nasıl bir yol enerjisi oluşturur. Varlığın manyetik alanında asli tesirler değil ikincil tesirler rol oynamaya başladığına göre varlık nasıl bir enerjiyle yol almaya başlar oraya bir merak enerjisi mi dolar? (negatif meraktan söz etmiyoruz) İçinde tembelliğin, açgözlülüğün olmadığı bir manevi açlık bir tür çekilim mi söz konusudur?

Varlığın ilk anında oluşan gözlem alanı bizim şu andaki gözlem alanımız değildir ama bir başlıca özellik için bir başlangıç hafızasıdır. Her şeyi tek tek hafızamıza yazar, ilk terliksi hayvandan bu yana. Bu anlayışlar ilahi nizam bilgileri neden maddeyle başlıyor sorusuna da cevap verir.

Başlıca özellik, hayatın için gerçeğe yürümek için gereken 4. yoldur. 4. yol bakış açısıyla beden bir araçtır. Daha hidrojen atomu safhasındayken (değer farklanması henüz başlamışken) bizim bir manifestomuz vardır. Başlıca özellik, (varlığın geçirdiği uzun süreç içinde yaşadığı) her birim düalitenin edindiği keşfedebilme özelliğini bırakabilme özelliğidir. Bizler bizi uyutan bir çok izlenimle dolaşıyoruz bu izlenimleri bırakabilmeliyiz. Bırakabilme yeteneği bizi başlıca özelliğimize yönlendirir.

Özvarlığımızın amacı olup biten her şeyi bilmek değildir, sevgi planına giderken neyi bırakmamız gerektiğini başlıca özelliğimizi bilerek bırakabiliriz. Bu yoldan yürüdüğümüzde sevgi planında daha ince maddelerle nasıl çalışacağımızın varlıksal planını yapabiliriz.

Ey veren elin tohumları olan biz varlıklar! Bu dünya toprağına niye ayak bastığımızı sorgularken bile kaybolan ve kaybolmanın bile hazzına varabilip aynı zamanda bunu terk etmeye çalışan dağılmış ama toplanmayı heyecanla ve umutla bekleyen bizler. Hayat amacını aramaya koyulurken yüce amaçların peşinde koşadururken yanı başındaki sefilliğe burun kıvıran, göz yuman, destekleyen ey içimizdeki karanlık yanlar hepimize merhaba.

Kendini soyadı veya ismi başındaki sıfatlarla tanımlayan ey öğretmen, hekim, mühendis, ceo, anne ve evlat sizlere de merhaba. Selam etmek varlığını kabul etmek, değer verildiğini hissettirmenin

yollarından biridir ki okuyan kimlikleriniz kendini hem alkışlasın hem yere vursun istedim. Neden yaptı bunu içimdeki ses ? Kimin neye ihtiyacı varsa çekip alsın içinden diye!

İlahi Nizam ve Kainat kitabına göre madde

aleminin mayası olan amorf; sessizlik, durgunluk hacimsizlik, hareketsizlik ve boşluk sıfatlarıyla ancak hafızalarda ne olduğuna dair sezgisi verilebilen bir madde ki biz amorfтан bu yana belli bir mesafe kat ederek geldik şimdi ki insan varlığı seviyesine. Bu amorf madde mademki bu kadar hiçliğin pasifliğin göbeğinde yatarken nasıl oldu da bize göre karmaşık olan bu yapıya bir ev sahibi gibi hizmet edebildi. Ve Ruh cevherinin ihtiyacına göre şekillenip aynı tohum farklı meyveler verebildi. Düşüncesi bile muhteşem bir şey değil mi?

Yanıtlanmasını istediğim iki soru var analitik düşünen beynimde, başlangıçta ruh cevheri amorfа bağlandığı süreçten bu yana üstlendiği amacın ne kadarını yerine getirebildi? Bulamadığımız bir şeyin seviyesini mi soruyorsun diyen sesleri duymaktayım. Göreviniz öyle dünyanın öbür ucunda değildir belki, otobüs kalabalıkken ve yorgunluktan ölüyorum dediğin an akşamın bir vakti hiç tanımadığın birine kendi yorgunluğunu kurban edip “böbürlenmeden”, ”iç sesin kendini alkışlamadan” yer verebilmektir!

Belki de birine okkalı bir tokat atmaktır kim bilir! Cevaplar, alışkanlıklarımızın kör çıkmazından

birer adım atmakla umuyorum

kalplerimize esneklik yoluyla gelir ve bizler de reddetmek ve ötelemek yerine uygulamayı seçeriz. İkinci sorum ise bu kadar kimlik içinde barındıran sevgili insanoğlu, sevgi planı veya direkt olarak kimileri vazife planına

hazırlanırken asıl olan birliğe ve hiçliğe (yani amorf hale) mi yoksa yeni iyi ilahi benlikler kazanarak gölgelerimizi sahte gülücükler eşliğinde bir kat daha boyayla sıvayarak aynı düzlem üzerinde organik faaliyetlere devam etmek mi? Cevabı içinizde gizli olan soruya ben yanıt vermeyeceğim.

Amorfтан kimliklere uzanan ve tekamül aşamalarıyla kazandığımız bu kimlikleri terk-i diyar ederek üniteye kadar ki sonsuzluktan sonsuzluğa olan bu yolculuktaki duraklardan olan hiçlikte buluşup kaynaşmak dileğiyle ...

SON AKIŞLAR

“İLAHİ NİZAM VE KAINAT” KİTABININ ÖZÜNDEN

Cüneyt GÜLTAKIN

BAŞLARKEN

Sen ey kendine yabancı, neresindesin kendinin?
Hangi coğrafyada kayboldun? Olur mu seni
gören, çıkar mı karşılayan, yapılır mı bir tören?
Oysa her insanın bir haritası vardır bizi
definesine götüren.

Ezeli ve ebedi bir haber var sana. Çok eski bir
sözden yepyeni bir söze. Hem çok eski hem
yepyeni. Bir haber aynı özden aynı öze. Bir
anımsama belki. Bir uyanış ya da bir muştı. En
eski sarsıntılardan sıyrılmış, söz olmuş
yüreklerden ayrılmış.

Haber var sana,
hazırsan. Bir başkasını
anlayıp kendin olursan.
Sözcüklerin anlamını
gölgeden alıp ışığa
katarsan. Sevginin
harflerini bulursan.

Ben bir parçacığım,
görünürüm bir an size;
sonra karışıp giderim
evrene. Çok eski
güneşlerde karılmıştır
özüm. Hem yeniyim hem
eski. Tasarısıyım
sevginin ve güvenin. Ve
sevgiler ki parçalarıdır
tanrıların birbirine eklendikçe genişleyen. Ben
bir akışım, evrenler arası koşan. Yürek
atışlarımdır doğan ve ölen yıldızlar. Kanımdır
ısınan bulutsular. Ben bir hücreyim,
moleküllerle not alırım geçmişin deneyimlerini.
Bir nefes olup bir beden olup yaparım
ödevlerimi. Ben hem evrenim hem bir zerre,
başlarım bittim mi bir kere.

Bir hediye var sana. Şu yorgun maddenin tüm
kulvarlarında cirit atmış ve ustalaşmışken. Her
zamankinden daha bilgili ve zekiymen. En kaba
hallerinden sıyrılıp varlığını bu denli
inceltmişken.

Bir hediye var sana. Bu bir kitap, son bir hitap...
Geçen zamana inat, İlahi Nizam ve Kainat...
Kitap ki içinde cevherler gizli, gönül gözüyle
okuyana, kitapla söz olup kendi içine akana. Ne
mutlu kitabın gözünün içinden bakana. Bakmak
ve görmek arasındaki farkı bilene. Kitap içinde
anahtarlar gizli gönül kilidini görüp açana.

BİRİNCİ BÖLÜM: MADDE, VARLIK, RUH

Madde, madde olmazdan önce, her şey
birbirinin aynısıdır. Karanlık
ışıkla dolmazdan önce, alem
alemden ince... Ki o
evrenlerin mayasıdır. Kendi
alemine ait bütün durum ve
biçimleri o ilk madde taşır
içinde. Ve bir tesir gelince
cevher üstü hakikatlerden
harekete geçer kendince.
Evren evren içinde, cevher
cevher içinde, ruh hiçbirinin
içinde... Ne varsa evrende,
hepsi madde, ruh maddeden
uzak, maddeden ötede...
Ama evren ruh için var, ruh
için beklemekte... Daha çok
azı aydınlık karanlık daha
keşfedilmekte...

İkilik senin tutsaklığın ve her zaman her
hapisaneden bir kaçış vardır. İki zıt kutup
belirginleştirir her şeyi. İki zıt kutup birlik
oluşturur, tesirler bozar dengeyi. Ve akış,
varoluş başlar. Varoluşla gelir senin, maddenin
ikiliği ve uyanışla gider.

Karanlıkta ilk çekirdekle başlar madde, iç içe
geçerek karışır evrene. İçinde kaynayan gücü
manyetik alan adıyla yayılır çevresine. O güç ki
varlıkların eti kemiğidir. Dünyada cansız
denenler de canlılık taşır, canlı denenler de
cansızlık. Varlığın serüveni ilkel hücrelerle
başlar, bitki alemiyle sürer, bunu hayvanlık
izler.

Varlıklar insana kadar büyür, gelişirler. Sanma ruhun burada, bedeninde taşıdığın o değil. Ruh başka alemin varlığı, maddenin değil. Bedeninde taşıdığın, ruhun hizmetini gören varlık, varlığın, öteki adıyla canın... Varlık ki misafiri beden denen konutun. Varlık evrendeki sembolü ruhun. Ve an gelir, beden varlık tarafından terk edilir. Ancak bir yere kadar bedenle gidilir. An gelir, varlık ruh tarafından terk edilir. Ancak bir yere kadar varlıkla gidilir.

İnsanoğlu beni dinle, bilmem rahat mı koltuğun, ama sona erecek o üzerine beden olup oturduğun ve bir gün başına gelecek gereksiz yere korktuğun. Ey insanoğlu toprak sana gökler varlığına acıkınca, varlık bedeni bırakınca, beyin hücreleri varlıklarıyla gittiğin salonda oynatılacak gönül ekranında son hayatının filmleri ve tek tek yaşayacaksın o izlenimleri. Orada sen akacaksın evren akacak çünkü ayrılmaz bir tek şarkısı birliktir.

İKİNCİ BÖLÜM: VİCDAN, İDRAK, ZAMAN

Vicdan bir yaydır, bir ucunda bencillik öte ucunda vazife asıdır. İnsan varlığı bencillikle aşılır. Vazife bütün eylemlerin amacıdır, insan vazifeye vicdanla taşınır.

Gerçekliğin bilgisi bir yanılgıdır, insan beş duyusuyla düşer aldanır. Bu oyun Dünya Okulunda oynanır. İnsan en çok gerçek bildiğinden yanılır. Yalan Dünya ağırları beş duyudan uzanır, düğümlerini ata ata insana bağlanır. Bu bağlardan kurtulmadıkça yeryüzü cehennemi yaşanır. 3

İdrak, yani algılamak bir güçtür, derler. Varlığı bir arada tutan harçtır, diye benzetirler. Ve sen her uykuya daldığında onlar bilinç dışına geçerler. Ve o özel, derin izlenimlere sen öldükten sonra bilinç altında bir değer biçerler.

İçindeki olaylardır zamanın öğretmen olması ve acılardır zaman öğretmenin sopası. İşte tam böyle sağlanır idraklerin artması. İster seç ister seçme bu oyunun kahramanı olamaz senden başkası.

Ruha hizmet eden varlığının sekizde yedisi bağlıdır beyne. Geri kalanı varlıkta ve oradan yukarıya bakmakta...

Bu senin kapındır eğer döneceksen yine. Bilgiler ve özün oradan yol alır, oradan verilir bilgiler diline. Bir başı bir sonu vardır insan zamanının ve mekanının. Oysa sınırsızdır zaman ve mekan, orada olay olup alemlere akan. Sonsuzluk havuzunda her yöne uzayan bir fıskiye an.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: KIYAM, SEVGİ, VAZİFE

En küçükten en büyüğe, ama daima ileriye... Yoktur bunun yakını ya da ırağı... Dünya ki hidrojen aşaması denen uzun ve yarı idrakli madde aleminin son durağı... Dünya ki kendinden üstün olan yıldız hazırlar varlığı... Dünya ki kıl kadar şaşmaz, büyük evren uyumunun en canlı yumağı... Her varlık, her madde parçası, her titreşim bir hareket karmaşığı...

Evren, bu büyük tek şarkı, dinlense bile ayrı ayrı, kulak tırmalasa bile parçasıdır büyük bir senfoninin, dönen bir çarkı... Ve elbette bozmak değil, uyumu görmektir insana kalan... Ve Üniteden süzülen asli icaplara uyan büyük vazifeli sanatçılardır bu kompozisyonu çalan.

Yakındır, dünya dünyalığından geçecek, kış vakti güneş yakacak, yaz vakti yeryüzü donacak; yağmayan yağmurlar dinmeyecek, yağın yağmurlar kuruyacak... Rüzgarın dizgini kopacak, toprak kabaracak... Yakındır, gökler yeryüzü ekinini biçecek, alacağı vereceği kalmamış buğdayın artık bu tarladan göçecek...

Her şey elbet bir nedene bağlanır, bu batış için dünyadan yüzlerce kat büyük bir gezegenin manyetik tesiri alınır. Sonra dünyaya ait bütün değerler zorlanır. Yeni varlıklara yeni bir dünya her zaman hazırlanır. Hak edene uzun ve güçlülük dolu hidrojen aleminden sonra parlak ve mutluluk dolu bir üst alem bağışlanır.

Ey insanoğlu, sevgi ne ola? Elbette insanın gittiği yer belli, merdiveni sevgi. Sevgi de madde, öfkeden daha ince, öfkeden ötede. Sevgi beden kabuğunda bir inci... Öfke, yanan bir taş. Sevgi su onun yanında, sevgi su gibi çözücü, silici... İnsan için sevgi, cenneti bile bırakma. Sevgi denen madde, bıraktıkça çekilebilme. Sevgi denen madde, azaldıkça bütünlenen bir varlığı tamamlama.

Kaba madde bitince, yaşayacaksın yeni evinde. İdrakin arttıkça başlayacaksın yeni bir sevince.

Artık senin sevgi yolu, çabası dünyadan çok farklı ve mutluluk dolu. Ve bil ki gerçekler rüya, rüyalar gerçek oldu. Dünyanın gerçekleri sevgi aleminin gerçek imgeleri karşısında ne kadar çabuk soldu.

Bir kaba madde planı vardı öncesinde sevgi planına yakın, birçok varlık kopamamıştı maddeden, şu maddenin çekiciliğine bakın! Şimdi de bu yüksek sevgiyedir akın, burası da hazlarıyla seni esir almasın sakın... Ey ışık yolcusu vazifedir yeni yönün, küçük gruplarla ve yüksek güvenle çıkılır basamakları, yüzünüzü sevgiyle vazifeye dönün...

Ey ışık yolcusu, evet, ruhlar vazifeye etti sükün; ama sanma ki bitti bilinen ve bilinmeyen alemlerdeki öykün!... Bil ki hiçbir yere sabitlenemez senin kökün.

